ఆ రాత్రి

"టు హెల్ విత్ ది బస్"

కోపాన్ని, అసహనాన్ని పళ్ళ బిగువున ఆపుకుంటూ అరడజనోసారి తిట్టుకుంది రమణి.

బస్ మధ్యలో ఆగిపోయి రెండు గంటలు దాటింది.

"మేజర్ రిపేరు వచ్చినట్లుంది. ఇంకో గంటైనా పడ్తుందట" ప్రయాణీకుల్లోంచి ఎవరో అంటున్నారు.

టైం చూసుకుంది. ఆరు కావడానికింకా ఐదు నిమిషాలుంది. షెడ్యూల్ ప్రకారం ఈ టయానికి బస్ భీమ్లీ చేరుకోవాలి. ప్చ్.. బ్లడీ బస్.. కసిగా తిట్టుకుంది రమణి.

ఇంట్లో వాళ్ళు వద్దంటున్నా మొండిగా బయలుదేరినందుకు ఇపుడు రిపెంట్ అవ్వాల్సి వస్తోంది. "డామ్ మై ఇడియాటిక్ ఐడియాస్" హైహీల్స్ ఉన్న కాలిని బలంగా నేలకేసి కొట్టి కసిగా అనుకుంది.

భీమ్లీలో వున్న తన పిన్ని ఇంటికి వెళ్ళాలన్న నిర్ణయం తీసుకున్న మరుక్షణం పట్టుదల - ఎవరు ఆపినా, ఏం జరిగినా వెళ్ళాల్సిందేనని. అమ్మ చెబ్తూనే వుంది బాబాయికి టెలిగ్రాం ఇచ్చి వెళ్ళమని. తనకేమో పిన్నిని సర్ప్రయిజ్ చేయాలని. హౌ సిల్లీ అండ్ హౌ ఛైల్డిష్...

ఆకాశం ఉరిమింది. ఉలికిపడి తలెత్తి చూసింది. దట్టంగా మేఘాలు.. తన ఆలోచనల్లో గమనించనేలేదు. చుట్టూ చీకటి అల్లుకోవడం.

అందమైన మొహంలో - భయం - ఉరుములా, మెరుపులా.

కాలేజీలో ఫైనలియర్ స్టూడెంట్స్‌లో బ్యూటీక్వీన్‌గా, డేర్‌డెవిల్‌గా పిలవబడే రమణి, అడ్వెంచర్స్ అంటే ఇష్టపడే రమణి మరుక్షణం తనను తాను సంబాళించుకుంది.

అన్నీ సవ్యంగా జరిగివుంటే చీకటి పడేలోపల తను పిన్ని వాళ్ళింట్లో వుండి వుండేది.

తన కజిన్స్‌తో అల్లరిగా మాట్లాడుతూ తన కాలేజీ కబుర్లు మిర్చిమసాలా కూరి తిన్పిస్తూ.

ఈ బస్ తప్ప మరో డైరెక్ట్ బస్ లేదు భీమ్లీవరకు వెళ్ళడానికి. మిగతా బస్‌లన్నీ తగరపువలస వరకు వెళ్తాయి. అక్కడ దిగితే మరో ఆరేడు కిలోమీటర్లు - రిక్షాలు, వ్యానులు వుంటాయి బోల్డు.

ఆకలిగా అన్పించింది. టైం చూసుకుంది. ఏడు దాటింది 'మైగాడ్'

తను కూచున్నచోటునుండి బస్ దగ్గర జనం గుమికూడి పెద్దగా మాట్లాడటం విన్పిస్తోంది.

రమణి లేచి బస్ దగ్గరికి నడిచింది.

కొంతమంది ప్యాసింజర్స్ బస్ వాళ్ళతో పోట్లాడుతున్నారు. ఇప్పుడప్పుడే బస్ బాగుపడే నమ్మకం లేదుట. ఏదైనా మరో బస్ వస్తే పంపిస్తారుట. ఆ పని ముందే చేసి వుండొచ్చుగా ఇడియట్స్ -

రమణి ప్యాసింజర్స్‌ని కళ్ళతోనే లెక్క పెట్టుకుంది. ఓ పదిమంది వుంటారు అంతే. అంటే చాలామంది మధ్య స్టాప్స్‌లో దిగిపోయారు. ఈ పదిమందిలో భీమ్లీవరకు వెళ్తున్న వారు ఎంతమంది వుంటారో. మొదట వాకబు చేద్దామనుకుంది. ఆ తర్వాత వద్దని మానుకుంది. ఎంతమంది వస్తే తనకేం. తనేం పిరికిది కాదుగా ఎవరో తోడు వుండాలనుకోవడానికి.

ఏదో బస్ వస్తోంది. కండక్టర్, డ్రైవర్, కొంతమంది ప్యాసింజర్లు దాన్ని ఆపడానికి రోడ్డుపైకి వెళ్ళారు. బస్ ఆగింది. అది విశాఖపట్నం వెళ్తున్న బస్. అందరితోపాటు తనూ ఎక్కింది - ఎయిర్‌బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని. టైం ఏడు నలభై దాటింది.

బస్ కదిలిన పావు గంటకల్లా వర్షం ప్రారంభమైంది.

రమణి కిటికీలోంచి వర్షం చూస్తూ ఎంజాయ్ చేస్తోంది. తనకెంత ఇష్టమో వర్షంలో తడవడమంటే.

సముద్రపు ఒడ్డున - వెన్నెట్లో మెరిసే ఇసుకరేణువుల సోయగాల్ని చూడడం ఉవ్వెత్తున

ఎగిసిన కెరటం పైన నాట్యమాడే తుంపర్లుపడే ఆరాటం గమనించడం ఎంత బావుంటుందో.

ఉధృతంగా వీచిన గాలికి రమణి ఒక్కసారిగా తడిసిపోయింది. డామిట్ - బైట భోరుమని వర్షం పడ్తోంది. దానికితోడు గాలి బలంగా వీస్తోంది. 'సైక్లోనేమో' ఎవరో పక్కవాళ్ళతో అంటున్నారు.

తగరపువలస వచ్చేసింది.

బ్యాగ్ తీసుకుని రమణి దిగి అందరితోపాటు పరిగెత్తింది బస్‌షెల్టర్‌వైపు. ఒకే ఒక స్ట్రీట్‌లైట్ కాంతిలో పక్కన వున్న వ్యక్తులుకూడా మసగ్గా కన్పిస్తున్నారు. ఆ వెల్తురులోనే టైం చూసుకుంది రమణి. ఎనిమిది యాభై.

కొద్దిగా చలిగా వుంది. వళ్ళంతా పూర్తిగా తడిసిపోయింది. మరలా ఆకలి గుర్తుకొచ్చింది. లోపల కడుపులో భగభగ మండుతున్నట్లు.

వర్షం కుండపోతగా పడ్తోంది. షెల్టర్‌లోని ఒక్కొక్కరు వెళ్ళిపోతున్నారు. వర్షంలో తడుస్తూ.. తగరపువలసవైపుకు.

రమణి దృష్టి సాగినంతగా పరికించి చూసింది దగ్గర్లో వ్యానులుగానీ, రిక్షాలుగానీ లేవు.

షెల్టర్ అంతా చూసింది. అందరూ వెళ్ళిపోయినట్లున్నారు. తనూ, దూరంగా నిలబడి ఎత్తుగా దృఢంగా ఉన్న ఓ వ్యక్తి. మసక వెల్తురులో అతని ముఖం క్రూరంగా కన్పించింది.

రమణికి కొద్దిగా భయం వేసింది. చుట్టూ చీకటి-ఎడతెరపిలేని వర్షం- షెల్టర్‌లో తనూ, అతనూ -చుట్టుపక్కల మనుష్య సంచారం కూడా లేదు. అతనేమైనా చేస్తే.. అతను అందరితోపాటు ఎందుకు వెళ్ళలేదో ... కావాలని వుండిపోయాడా..

ఆ ఆలోచన రాగానే వళ్ళు జలదరించింది. మరోసారి అతనివైపు పరిశీలనగా చూసింది. మనిషి నల్లగా -ఎత్తుగా వున్నాడు. మొలకుచుట్టుకున్న చిన్న గుడ్డ తప్ప వంటిమీద ఏ ఆచ్ఛాదనా లేదు. బెస్త యువకుడిలా వున్నాడు. - మొరటుగా, అసహ్యంగా.

అతను తనవైపే చూస్తున్నాడు - నిశ్శబ్దంగా. పొంచివున్న పులి ఒంటరిగా వున్న

లేడిపిల్లవైపు చూసినట్లు-

ఆకస్మాత్తుగా కరెంటు పోయింది. అంతా గాడాంధకారం-అతను తనవైపుకే వస్తున్నాడు.

అయిపోయింది - అంతా అయిపోయింది - ఇప్పుడు అరిచి గీపెట్టినా వినే నాధుడే లేడు. అతను తన పశువాంఛ తీర్చుకోవడానికే వస్తున్నాడు.

అతను దగ్గరకు వచ్చి నిలబడ్డాడు.

రమణి కళ్ళనిండా భయంతో అతనివైపు చూసింది.

"భీమ్లీ వెళ్ళాలా?"

సమాధానం చెప్పలేదు రమణి. అతని ఎఱ్ఱటి నిప్పు కణికల్లాంటి కళ్ళవైపే చూస్తోంది. అబ్బ ఎంత క్రూరంగా వున్నాయో కళ్ళు! ఆ గొంతుకూడా - కర్కశంగా.

"వర్షం తగ్గేట్లు లేదు. నేను భీమ్లీకే వెళ్తున్నాను. నాతోపాటు రండి"

అతను సమాధానం కోసం ఆగకుండా రోడ్డుమీది కెళ్ళిపోయాడు.

రమణి శిలాప్రతిమలా అచేతనంగా అక్కడే నిలబడిపోయింది.

అతను నడుస్తున్నవాడల్లా ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. రమణి కదలనేలేదు. వేగంగా వెనక్కి తిరిగివచ్చాడు. రమణి వణికిపోతోంది. ఇపుడు తనని బలవంతంగా లాక్కెళ్ళిపోతాడేమో. తనని తాకి, రెచ్చిపోయి బలాత్కరిస్తాడేమో. భగవాన్... ఎంతటి శిక్ష... ఓ క్షణం కళ్ళు మూసుకుంది.

కళ్ళు తెరిచి చూసేటప్పటికి అతను తన ఎయిర్‌బ్యాగ్ భుజానికి తగిలించుకుని రోడ్డుమీది కెళ్ళిపోయాడు. కొంతదూరం వెళ్ళి- ఆగి- వెనుదిరిగి - రమణివైపు చూశాడు. డ్రాక్యులా సినిమాలో క్రిస్టఫర్‌లీ చూపులా - ఆ చీకట్లో కూడా అగ్నిశిఖల్లా మండుతున్న కళ్ళతో! ఆ చూపులోని శక్తికి వశీభూతురాలై నిద్రలో నడిచినట్లు బైటికి నడిచింది రమణి. ఒక్కసారిగా బిందెల్తో నీళ్ళు కుమ్మరించినట్టు వళ్లంతా తడచిపోయింది. అసంకల్పితంగా అతనివైపుకు పరుగెత్తింది. అతని విశాలమైన శరీరం ఛత్రఛాయలా జల్లునుంచి కొంత కాపాడుతోంది.

అతను నిశ్శబ్దంగా నడుస్తున్నాడు. అతనివెనుక భయంభయంగా రమణి నడుస్తోంది. 'కసాయివాడి వెంట నడిచే గొర్రెపిల్లలా' అనుకుంది రమణి.

గాలి ఉధృతంగా వీచినపుడల్లా రమణి శరీరం అతని వీపుకు బలంగా అతుక్కుని పోతోంది. అలా జరిగినపుడల్లా రమణిలో భయం. అతను తన బలమైన చేతుల్తో తనని అలానే చుట్టేసి - హత్తుకుని - అక్కడే.......

తను ఎన్ని సినిమాల్లో చూళ్ళేదూ! ఎన్ని కథల్లో చదవలేదూ! ఇలా వర్షపురాత్రుళ్ళు ఒంటరి ఆడదాన్ని దోచుకోవడం ! తనెంత అసహాయమైన స్థితిలో వుందో - అతని ఆధీనంలో- అతనికి బందీగా- అతనికి బానిసగా.

ఓ మెరుపు మెరిసింది. నల్లరాతి విగ్రహంలా కదుల్తున్న అతని శరీరం కోరికతో జ్వలిస్తున్నట్లు కన్పించింది రమణికి. ఆ కళ్ళలో కామం.. అతను సమయంకోసం వేచి చూస్తున్నాడేమో.... ఇప్పటికే చాలా దూరం నడిచినట్లుంది. అలసట - నీరసం - ఆకలి... కాళ్ళు లాగేస్తున్నాయి. తోసేస్తున్న గాలిని తట్టుకుని నడవడం చాలా శ్రమగా వుంది.

"కొద్దిసేపు కూచుంటారా"

ఉలికిపడి తలెత్తి చూసింది. ఆ చీకట్లో అతని కళ్ళు టార్చిలైట్లలా తనవైపు ఫోకస్ అయి వున్నాయి. కాదు కాదు - తన గుండెల్ని తడుముతున్నాయి. చుట్టూ పరికించింది. కొద్ది దూరంలో మసగ్గా ఓ ఇల్లు కనిపిస్తోంది.

"అక్కడ కూచుందాం"

అతను ముందుకు నడిచాడు.

ఆ ఇల్లు పాడుపడిపోయిన సత్రంలా వుంది. ఒకే ఒక గది. పెంకులన్నీ ఊడిపోయి గోడ శిథిలమైపోయి.......

ఆ గది చూడగానే రమణికి అర్థమైపోయింది. అతను ఇంతవరకూ ఏమీ చేయకుండా ఎందుకు వేచివున్నాడో - ఇదీ అతని ప్లాన్ - ఇక్కడ పాడుపడిన ఇల్లుందని అతనికి తెల్సు. అందుకే.... అందుకే.... ఇపుడు తనూ ఈ గదిలా శిథిలమైపోబోతోంది, పాడుపడిపోతుంది.

వల్చర్ ఈజ్ ఏ పేషంట్ బర్డ్. ఇతనూ వల్చర్ లాంటివాడే. ఇపుడు తన రక్తమాంసాలతో విందు చేసుకుంటాడు. ఆ తర్వాత.... ఆ తర్వాత... తన మెడ పిసికి ..... భయంతో తన మెడపైన చేతులు వేసుకుంది. మెడలోని నెక్లెస్, బంగారు గొలుసు చేతికి తగిలాయి. అమ్మో..... దాదాపు పదివేల విలువైన బంగారం. దీనికోసమైనా తనని చంపేస్తాడు. కళ్ళలో నీళ్ళు ఉబికాయి రమణికి. వెక్కిళ్ళు తోసుకువస్తున్నాయి. ఎంత బలవంతంగా ఆపుకుందామన్నా ఆగడంలేదు.

"కూచోండి"

కొద్దిగా పొడిగా వున్న ప్రదేశాన్ని శుభ్రంచేసి - చుట్టూ వెతికి, ఓ రాయి తీసుకొచ్చి అక్కడవేసి చెప్పాడతను. రమణి ఆ రాతిమీద కూచుంది. అతను చెప్పింది వెంటనేచేయకపోతే చంపేస్తాడేమోనన్న భయం - కన్నీళ్ళు చెంపలమీంచి జారిపోతున్నాయి. ఇక ఈ టెన్షన్ భరించలేదు తను. ఈ బాధనీ, ఈ టార్చర్‌నీ సహించే ఓపికలేదు తనలో. తనని రేప్‌చేసి - తన నగలు దోచుకుని - తనని చంపేయడం ఖాయం. తన జీవితం ఎంత విషాదంగా ముగుస్తుందీ? మోకాళ్ళలో మొఖం దాచుకుని భోరుమని ఏడ్చేసింది.

అలా ఎంతసేపు ఏడుస్తూ కూచుందో - తల యెత్తి చూసేసరికి అతను ఆ గదిలో లేడు. ఒక్కసారిగా ఆ పాడుపడిన ఇంట్లో - చీకటిలో చిక్కుకున్న ఒంటరితనం భయపెట్టింది. ఒక్క వుదుటున బైటకు పరుగెత్తింది. బైట - అతను నిలబడివున్నాడు. వర్షంలో తడుస్తున్న నిటారైన స్తంభంలా - దేనికీ చలించని బలమైన గోడలా........

అలికిడికి తలతిప్పి చూసి "పోదామా?" అన్నాడు. సమాధానంకోసం ఆగకుండా ముందుకు నడిచాడు.

ఆశ్చర్యం, ఆనందంలో తలమునకలవుతూ అక్కడే ఆగిపోయిన రమణి స్పృహలో కొచ్చి పరుగెత్తింది - అతని చాటుకి. ఏదో బరువు దిగిపోయినట్లు మనసు ఉల్లాసంగా ఉందిప్పుడు. వర్షంలో ఇలా తడుస్తూ -గాలికి వళ్ళు జివ్వుమని లాగుతోంటే - ముడుచుకునిపోతూ నడవడం ఎంత బావుందో........ అతనికి దగ్గరగా ఒదిగి ఒదిగి నడుస్తోంది రమణి.

దృఢంగా, బలంగా ఉన్న అతని వీపుకు బాగా తడిసిన, ఎత్తయిన తన వక్షం తగిలినపుడల్లా శరీరంలో విద్యుత్ ప్రవహించినట్లు వేడి ఆవిర్లు వస్తున్నాయి. గాలి ఊపుకు అతన్ని గట్టిగా హత్తుకుపోయింది. అతని వీపుకీ తన శరీరానికీ మధ్య నలిగిపోతున్న తన యౌవనసంపద!

తలయెత్తి అతనివైపు చూసింది. అతని కళ్ళు ఎర్రగా మండుతున్నాయి. అతను మాత్రం అచలం చలిస్తున్నటు - నిర్వికారంగా నడుస్తున్నాడు.

అలనాటి రోమన్ రాకుమారుడిలా హుందాగా నడుస్తున్నాడు.

ఒకనాటి బానిసల నాయకుడు స్పార్టకస్ గుర్తొచ్చాడు రమణికి. బట్టలు వేసుకున్నా కళ్ళలో కామం - శరీరంలో నగ్నత్వం నింపుకున్న రాణుల ఆనందంకోసం అనాచ్ఛాదితమైన శరీరంతో గోదాలోకి దిగి పోరాడిన నీగ్రో బానిస యువకుడిలా -

ఎక్కడో పిడుగుపడింది. రమణి భయపడకుండా అతని బలమైన చేయి ఆమెను దగ్గరకు హత్తుకుంది. గువ్వలా ఒదిగిపోయింది రమణి. ఎంత హాయిగా వుంది ! శరీరం కంపిస్తోంది....... కళ్ళు జ్వలిస్తున్నాయి ....కోరికతో..........

నిద్రలో 'ఉలికిపడిన పసిపిల్లను తల్లిగుండెలకు హత్తుకుని బుజ్జగించినట్లు అతను రమణి వీపుమీద భయపడాల్సిన అవసరం లేదన్నట్లు కొద్దిగా తట్టి వదిలేశాడు.

రమణిలో చిరాకు, అసహనం. తను చదివిన సెక్స్ పుస్తకాల్లోని విషయాలన్నీ గుర్తొస్తున్నాయి. హెరాల్డ్ రాబిన్స్ నవలల్లోని నాయికానాయకులు గుర్తొస్తున్నారు. తను, తన ఫ్రెండ్ రాధిక కల్సి వాళ్ళింట్లో దొంగచాటుగా వేసుకుని చూసిన బ్లూఫిలిం గుర్తుకొచ్చింది. ఇపుడు చలిగా లేదు రమణికి. వళ్ళు కాలుతోంది. ఒంటికి చుట్టుకున్న చీర ఎలక్ట్రిక్ వైర్‌తో అల్లినట్లు అన్పిస్తోంది.

అతనికి మరీ దగ్గరగా జరిగింది - వక్షం గుచ్చుకునేలా. ఏ రకమైన వికారం లేకుండా నిశ్చలంగా ఉన్నాడతను.

అతని ప్రక్కన నడుస్తూ అతని భుజానికి తల ఆనించింది. అతని చేయి పిరుదల

దగ్గర తగుల్తోంది.

అతను ఇవేమి పట్టించుకోకుండా నడుస్తున్నాడు. ఓ మౌనిలా - రుషిలా - మేరుపర్వతంలా......... మరలా పిడుగుపడితే ఎంత బావుండు అనుకుంది రమణి. అతని కౌగిట్లో మరోసారి ఒదిగిపోతే ఎంత హాయి అనుకుంది.

అతని చేతిలో తన సుకుమారమైన శరీరం నలిగిపోతే... ఓహ్... అతని శరీరం క్రింద తన శరీరం...

మత్తు ఒక్కసారిగా వదిలినట్టు ఉలిక్కిపడింది రమణి. అదిగో ఊరు... డామిట్...... అపుడే ఊరోచ్చేసింది. ఈ వర్షం ఇంకా కుండపోతలా పడ్తూనే వుంది. పోతరాజులా అతను నడుస్తూనే వున్నాడు. రమణి వెళ్ళాల్సిన ఇల్లు కూడా వచ్చేసింది. ఎయిర్‌బ్యాగ్ ఇచ్చేసి అక్కడే నిలబడ్డాడతను - రోడ్డుమీద.

రమణి తలుపు తట్టింది. అంత అర్ధరాత్రి - ఆ పెనుగాలిలో - ఆ వర్షంలో ఇల్లుచేరుకోగలిన ఆనందంకన్నా అవమానం - బాధ - ఆశించినది జరగలేదన్న నిరాశ - నీరసం ఎక్కువగా వున్నాయి.

కొద్దిసేపటి తర్వాత తలుపు తెర్చుకుంది.

రమణి లోపలికెళ్ళబోతూ రోడ్డువైపు చూసింది. అతను అలానే నిలబడి వున్నాడు. నిశ్చలంగా - నిర్వికారంగా.

"ఫూల్" రమణి లోపలికెళ్ళి బలంగా తలుపులు మూసింది.

● ఆంధ్రభూమి వారపత్రిక 14 డిశంబర్ 1989 ●